

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 9

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΛΟΥΔ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΛΟΣ Α'.

Τὴν 5ην μ. μ. ὥραν τῆς 19ης Ἰανουαρίου, εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Λισαβώνας ἔπεσαν νεκροί, ὑπὸ τὰς σφαῖρας τῶν στασιαστῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας Κάρολος Α' καὶ ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ πρίγκηψ Λουδοβίκος Φίλιππος τῆς Βοαβαντίας.

Ἡ βασιλοκτονία προκάλεσε συγκίνησιν, καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ σχόλια πολλὰ εἰς τὰς στήλας τοῦ παγκοσμίου τύπου.

Ἡ συγκίνησις, διὰ τὸ δράμα, τὸ ἐκτυλιχθέν, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς βασιλείας Ἀμαλίας, ἣτις δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ φονεούμενον τὸν σύζυγόν της καὶ εἶδε κυλιόμενον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἄπνουν καὶ αἰμόφυρτον, τὸν νεαρὸν υἱόν της.

Τὰ σχόλια, διὰ τὰ αἷτια τῆς βασιλοκτονίας.

Εἶνε ἄξια πολλῆς μελέτης τὰ ἐν Πορτογαλίᾳ δι' ὅλους τοὺς λαούς.

Οἱ Πορτογάλλοι κατηγορήθησαν ὡς ἐκφυλισθέντες ὑπὸ πολιτικοῦ συστήματος ἀθλίου, τὸ ὁποῖον τοὺς ὥθει εἰς ἀφεικτον καταστροφὴν.

Ὅπως εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, οὕτω, καὶ κατ' αὐτόν, εὐρέθη εἰς ἰσχυρὸς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν ὄλεθρον τῆς πατρίδος του.

Ὁ Γ. Φράνκος, ὁ νεαρὸς τὴν ἡλικίαν πρωθυπουργός.

Ὁ Φράνκος ἐπάλαισε κατὰ τῆς διαφθο-

Γ. ΦΡΑΝΚΟΣ
Ὁ Δικτάτωρ πρωθυπουργός

ρᾶς, ἐμόχθησεν, ὡς λέγουν, ἵνα προλάβῃ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ κράτους του. Ὑπέδειξεν εἰς τοὺς πολιτευτὰς τὸν κίνδυνον καὶ εἰς τὸν λαὸν τὴν ἐρχομένην συμφορὰν.

Ἀντὶ ὅμως νὰ εἰσακουσθῇ εὐρήκε τραχεῖαν τὴν ἀντίδρασιν. Ἐὰν δὲν ἦτο τόσον ἰσχυρὸς θὰ ἐπιπτε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ δ' ἀπηλλάξετο, σταυρώνων τὰς χεῖρας καὶ μονολογῶν, ὅπως ὁ ἥρωας τοῦ παλαιοῦ δράματος:

«Ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν θέλει νὰ σωθῇ».

Ὁ Πορτογάλλος ὁμως εἶπεν:

«Ἐὰν δὲν θέλει νὰ σωθῇ ὁ ἴδιος, θὰ τὸν σώσω ἐγώ, διὰ τῆς βίας».

Καὶ ἔγινε δικτάτωρ, ἔχων συναρᾶν τὸν βασιλέα.

Αἱ πράξεις τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅπως καὶ πᾶσα πράξις, κρίνονται ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τοῦ Φράνκο, ἐφόσον εἶνε ὁ διπλοῦς φόνος βασιλέως καὶ διαδόχου, δὲν εἶνε βέβαια ἐπιτυχῇ.

Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ πρωθυπουργὸς ἔφερον εἰς τὴν τραγωδίαν, καὶ συγχρόνως εἰς τὴν καταστροφὴν.

Ὑπέπεσε συνεπῶς εἰς λάθος, καὶ τὸ λάθος τοῦ Πορτογάλου πολιτευτοῦ, εἶνε ὅτι ἀρχομένου τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἐξέλεξεν ὡς μέ-

σον σωτηρίας της πατρίδος του, την μοναρχίαν.

Τό λάθος τούτο επληρώθη ύπερ το δέον άκριβιά, αφού επληρώθη, διά της ζωής του Βασιλέως και του Διαδόχου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ΚΟΚΚΙΝΑΙ ΙΔΕΑΙ

Δεν ένθυμουμαι πλέον ποίος συγγραφέας ισχυρίζεται ότι δεν είναι ποιητική έκφρασις ό χρωματισμός των ιδεών. Ήμπορεί πάντοτε ένας ποιητής να λέγη, ότι του ήλθε μία «γαλανή ιδέα». Είς τόν Παρίσι, όπου τό άφέντι κάμνει καταστροφάς, υπάρχουν άνθρωποι που είς τό πράσινον αυτό οπλητήριο ζήτουσιν «πρασίνας ιδέας». Άλλά ό συγγραφέας, περί του όποιου όμιλώ έγώ, όμιλεί περί όλων των ιδεών και ισχυρίζεται ότι τās αντιλαμβάνεται καθεμίαν με ξεχωριστόν χρώμα.

Όλοι ήμείς όί κοινοί θνητοί, όί όποιοι δεν εκάμαμεν σπουδές φιλοσοφικάς και χρωματολογικάς, είμεθα άνίκανοι να βεβαιώσωμεν τό πράγμα. Δεν ήμπορείτε όμως να με πείσετε, ότι αύτή ή ιδέα της αναρχίας, της ένεργητικής αναρχίας, ή όποία χύνει αίμα παντού, ή όποία βάθει με αίμα τούς θρόνους και τούς τοίχους των σπητιών, της αναρχίας ή όποία δεν συγκινείται από τίποτε, αλλά διψά αίμα πάντοτε και τό πέρνει όπου τό εύρη, δεν θά με πείσετε, λοιπόν, ότι ή ιδέα της αναρχίας δεν είναι κόκκινη. Φαντάζομαι ότι είναι άδύνατον αναρχικός, μηδενιστής ή terrorιστής, να γίνη ό καθένας, όδον και άν τόν σπρώξουν περιστάσεις, πόθοι, ή δάψα εκδικήσεως. Ένψ είμαι βέβαιος ότι όλοι όί άνθρωποι ήμπορούμεν μίαν ώραίαν προίαν να καθίμεθα, κίτρινοι και τρομαγμένοι, είς τό εδώλιον του κατηγορουμένου και ν' ακούωμεν τόν εισαγγελέα να ζητή να μάς στείλ η είς τό Παλαμίδι διά φόνον τόν όποτον εκάμαμεν είς μίαν στιγμήν παραφροσύνης. Ό αναρχικός γεννιέται, δεν γίνεται. Ένψ ό φονεύς γίνεται και ήμπορεί μάλιστα να γίνη από την καλλίτεραν πάσιν, από τόν υπομονητικώτερον άνθρωπον, από τόν ήμερώτερον άλτρονιστήν, ό όποιος αλλάζει όρμον διά να μη διακόψη την εργασίαν μερικόν μυητικών που μεταφέρουν κομμάτια άχρούς είς την φωλεάν των.

Αύται αί κόκκιναί ιδέαι εκάμαν την εδωμάδα αύτην τό θαύμα των. Ή βασιλοκτονία της Πορτογαλλίας δεν είναι θέμα τό όποιον να ένδιαφέρη την Πορτογαλλίαν μόνον. Σήμερον ή Πορτογαλλία είναι είς όλων τά στόματα και ό Δόν Κάβλος γίνεται άντικείμενον όμιλίας είς όλόκληρον την επιφάνειαν της σφαίρας μας.

Δεν είχα ποτέ την τιμήν να παρουσιασθώ είς τόν δυστυχή βασιλέα της Πορτογαλλίας. Ή Πορτογαλλία είναι μακράν από τās Αθήνας και τά βουλεύματα μας δεν έχουν τās έλξεις των Παρισίων και επομένως δεν έλαβαν την τιμήν μάς Πορτογαλλικής βασιλικής επισκέψεως.

Άλλά—τί τά θέλετε ;—ό παχύς αυτός άνθρωπος, ό πλημμυρισμένος από ζώην, ό γλεντιές και άμερμυνος, ήμπορούσε να μνη άποθάνη από μίαν σφαίραν δολοφόνου. Προχθές άκόμη, δύο ή τρεις ήμέρας πρό της δολοφονίας, τόν είδα είς την πρώτην οε-λίδα ενός Γαλλικού περιοδικού όγκωδη, θα-λερόν-και ύπερήφανον, να με κυττάζη ως μνηγαν ύπάρξεως, να με βλέπη με ύφος ως να έλεγε :

—Τί σού ήλθε, χριστιανέ μου, να ζής και σού ; Κρίνεις, σε παρακαλώ, είκόσι πούρα της Αθήνας, την ήμεραν, γυνισώ-τατα πούκ ; Όχι. Πίνεις σν στο τραπέζι σου άππο κρασί του Πορτο, δηλαδή Πορτο-Μπλάν ; Όχι. Σού φέρνουν έσένα στρείδια του Ατλαντικού ζωντανά άκόμη ; Ούτε. Άν σε σκοτίσουν πολύ είς τό σπύτι σου,

μπορείς να πάρης τό πρώτον τραίνο και να βρεθής στο Παρίσι, μέσα είς ένα ιδιαι-τερον δωματίον έστιατορίου όπου θά σού κάμνουν συντροφιάν ή ώραιότερα μπαλλα-ρίνα της Όπερά και ή διαβολικώτερα τρα-γούδιστρια του Αμπασσάντέρ ; Ούτε. Τί σού ήλθε λοιπόν να γεννηθής είς αύτόν τόν κόσμον, κύριε ; Άν έλειπες, τάχα, φαντά-ζεσαι, ότι τό σύμπαν θά ήσθάνετο την έλ-λειψίν σου ;

Έπειτα από όλα και άν λέγουν όί αναρ-χικοί, όί μηδενιστάι, όί terrorιστάι, όί σο-σιαλιστάι και όί δημοκρατικοί, είνε άδύ-νατον να μη αισθανθώ κανείς συμπάθειαν προς άνθρωπον, ό όποιος σάς κυττάζει με βλέμμα, πλέον είς αύτήν την αντίληψίν της ευτυχίας της ζωής.

Διότι, επί τέλους, έχομεν εμπρός μας καθ' ήμεραν όλα τά δείγματα της ανθρώπινης δυστυχίας, τούς σκληρούς αγωνιστάς, εκεί-νους που περνούν την ζωήν ως κλαυθμό-να, τούς μαύρους ανθρώπους, με τό πετσί κολλημένον είς τά κόκκαλα, με τό σώμα τραγόμενον από την φτώχειαν, και με την σκέψιν ροκανιζομένην από τās θρονιτίδας. Έχομεν εκείνους που μάς κυττάζουν με τό κίτρινον βλέμμα του φθόνου, με τό ζε-ματίζον βλέμμα της εκδικήσεως, με την έκφρασιν της πείνης, με τό ρίγος της γυ-μνότητας.

Έχομεν άκόμη και βασιλείς δυστυχείς και πονεμένους. Ό Λουδοβίκος Β' της Βαυαρίας συνείδησε να μουμουρίζη τόν στίχον του μεγάλου πατριώτου του «Υπέ-φερα πολύ και έγινα ποιητής», ή αυτοκρά-τειρα Έλισάβετ έγύριζε τās δημίας διά να εύρη άνακούφισιν της ποναμένης ψυχής της, και ό πατέρας του όνιμερινού Κάϊζερ, άποθνήσκων από τρομεράν άσθένειαν του λαιμού, άφινεν όπίσω του ύπέρροχον είς έγ-καρτερίσιν Σωκρατικών άξιώμα «Μάθε να ύποφέρης, χωρίς να παραπονήσαι».

Απέναντι όλων αυτών, βασιλέων και κοι-νών θνητών, είχαμεν ένα ήμερόνα ώραιον, όγκωδη και άμερμυνον, ένα θνητόν, ό ό-ποιος είχε πάρει την ζωήν από την άλλην της όψιν, ένα σώμα τεράστιον παραγεμι-σμένον από χαράν και από θρξιν και από κέφι. Και τόν έσκότωσαν. Όρισμένως δεν ύπάρχει πλέον ιδέα ίσορροπίας είς τόν κό-σμον. Μόνον κόκκιναί ιδέαι ύπάρχουν.

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άν είνε ή άγάπη θάλασσα,
με κύματα ή άρροές ένώ δεν ξερώ
ξέρω πως από τότε που ό άγάπησα,
γελώ συχνά και πόνε συχνά ύποφέρω.

Ξέρω πως ό ήμερα γελώ, ότι ξένη έκλαμα,
και έκλαμα ή έγέλασα για σένα,
κι αν είνε ή άγάπη θάλασσα
έχει τραγούδια και θύμους για μένα.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

Ό πλούσιοι! εύτυχείς άνθρωποι του κόσμου. Όταν κατά τās εορτάς σας, του χειμώνας, ό χο-ρός σας περιβάλλει και περίε των βημάτων σας βλέπετε την λάμψιν καθρεπτών και χρυσάλλων, όταν ή χαρά ζωγραφίζεται είς τά μέτωπά σας και τό τίκ-τάκ του όρκαρίου μεταβάλλεται διά σας είς χαρμόσυνον άσμα, συλλογίζεσθε, κάποτε, ότι είς πένης έξωθεν διαρχόμενος, βλέπει τās οικίας σας να χορεύουσιν και παρ' ελγην την χίνα ή τις τόν δέρε; Ισταιται και ψιθυρίζει σιγά-σιγά. «Πόσα αγαθά, δι' ένα άνθρωπον ! Πόσον είνε εύτυχής ! Και έγώ όλγον άρτον μόνον διά τά τέκνα μου θά ήβηλα».

Κατόπιν σκέπτεται την εστίαν του είς την όποιαν οδεύει φλόξ λάμπει πλέον, τά πενήντα τέκνα του και την ρακένιστον σούζον του ! Ό Θεός έδωκε διάφορον τύχην είς έκαστον άνθρωπον. Άλ-λος βαδίζει κώπων υπό τό βάρος των θλίψεων, και άλλος, τραπέζιτης της ευτυχίας περί οδονός με-ρμυγής ! Δεν ύπάρχει ισότης ; Είς νόμος, ό όποιος είς την γήν μάς φαίνεται άδικος, τούς μέν διατάσ-σει «Χαίρετε», τούς δε «Βασανίζεσθε». Ή σκέψις μου είνε πικρά, άδυσώπητος, άλλ' ό πλούσιος, μη

καταστρέφει τά χρήματά σας μόνον δι' ήβονάς, είνε ή ελεημοσύνη ν' άπαρέσχη τι από τά βαρέα σας θυλάκια. Δέξτε ! Ή ελεημοσύνη είνε άδελφή της προσυχής, Δέξτε ! Θά έλθη ή ήμέρα όπου, εγκαταλείποντες την γήν θά έχητε θησαυρόν έτοι-μον είς τόν ούρανόν και τās εύχάς των πτωχών, των ισχυρών της άλλης ζωής, ως εφ'όσον κατά των έμμερτων σας.

Κατά τόν Β. Ούγκω

ΑΙΚ. ΜΕΘΑΝΙΟΥ

(Απόφοιτος της Φιλολογίας)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΝ

ΣΙΔΟΥΕΤΕΣ

Οί μενεξέδες με τό λεπτό και μεθυστικό άρώμα τους είνε πάντα κρυμμένοι κάτω από τά πλατιά πράσινα φύλλα.

Πρέπει να ψάξής κανείς για να τούς ανακα-λύψη.

Κόρη άνωτέρου αξιωματικού αποστρέφεται τόν θόρυβον και τάς επιδείξεις. Μόλις φέτος τόν χειμώνα ενεφανίσθη είς την κοσμικήν κίνησιν των Αθηνών, παρουσιάσθησιν κατά πρώτον είς την Αττικής Μεγαλειότητα την Βασιλίσσαν, της όποίας ή πρώτη έρώτησις ήτο εάν-έξακολουθεί τās σοβαράς μελέτας της.

Διότι είνε περίεργον να σκέπτεται κανείς ότι μία νέα εικόσι έτών χαριτωμένη και ευμορφή, είνε δυνατόν να στρέψη τās σκέψεις της και τās ιδέας της, είς την σπουδήν των φυσικών έπιστη-μών και της αστρονομίας. Και όμως ύπόγειοι.

Ο Flammarion, ό Kepler, ό Flamstad στο-λίζουν την βιβλιοθήκην της.

Έχει πάντοτε ιδίαν γνώμην επί όλων των σοβαρών ζητημάτων γνώμην τόσον άτομικήν, όσον και πόρισμα τών συνεχών σπουδών της.

Γνωρίζει κατά βάθος την αρχαίαν Έλληνιστήν και τούς κλασικούς Έλληνες συγγραφείς, άγαπά όμως έξίσον τόν Όμηρον, τόν Πλάτωνα, τόν Κρυστάλλην και τόν Παλαμά.

Ιδιαίτερος αγαπή το χρώμα του ουρανού.

ΛΑ.

ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΟΛΟΙ όί προετοιμαζόμενοι χοροί είς τόν προεβου-τό της Αυστρίας κ. Μάικο, της Ρωσίας κ. Τσερ-ματσέρ και λοιποί, ως και πάσα εσπερινή κίνησις είς τά σαλόνια, έστιαμάντος, λόγω τού θανάτου τού βασιλέως της Πορτογαλλίας.

Μετά 15 ήμέρας θά επαναληφθόν όί χοροί και τότε θά πέσουν άνδρός, διότι θά γίνουν έλοι όί ανα-βληθέντες.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΝΑΥΠΑΙΟΝ.—Την 19ην Ιανουαρίου έδόθη δημό-σιος χορός, εν τώ ξενοδοχείω τού κ. Τερζάκη, υπέρ της Φιλαρμονικής. Επέτυχεν λαμπρά, χάρις είς τās ένεργείας των κυριών του συμπατρίου, αίνους τόν διοργανώσαν. Έκ της επιθεωρήσεως, ήν ένήργη-σεν είς τό γορμνάζον, ό συμπόλιτης μας επιθεωρη-τής της μέσης Εκπαίδεσεως κ. Σκ. Κόνδης συ-νήγαγεν άριστας έντυπώσεις και συνεχάρη θερ-μώς τόν γυναικάρχην κ. Π. Θεοδωρόπουλον. Α. Δ.

ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ

Δίπλα στο παραθύρι σου
χωρίς νερού μιά στάλα
πεθαίνουν τά τριαντάφυλλα
και τά λουλούδια τάλλα.

Και στά πτωχά τά στήθη μου
πικρή, λησμονημένα,
ή ερημη καρδούλα μου
σάν λουλούδι πεθαίνει !...

Μα σού, κακιά, αλόγιστα
γυρίζεις μέσ' τά ξένα
και λημονίζεις τά άνθια σου
και λημονίζεις και μένα....

Ός που σάν έλθης κάποτε,
με διακρυμμένα μάτια
θά βρής νερά τά λουλούδια
και... την καρδιά κομμάτια !...

Ερηχώφριον.

ΑΔΑΜ. ΓΕΩΡ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΕΡΟΝΤΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ;

Μου είπεν ότι είνε ή γηραιότερα από όλους τούς κατοίκους των Αθηνών.

Την συνάντησα καθ' όδόν, μεταβαίνου-σαν είς την συνοικίαν του Σταδίου.

Τό θέμά της ήτο έντελώς περίεργον.

Μία γρηούλα, με καθάρά ένδύματα, με ένα δέμα υπό την μασχάλην, στηριζόμε-νη είς την ράβδον της και με ένα άνθος είς τό χέρι.

Τά μάτια της, έλαμπαν έν μέσφ του ρι-τιδωμένου της προσώπου, και αί ρυτίδες της κατέληγαν, με ένα συνδυασμόν ώραιον, είς μειδίαιμα.

Τόση γρηά γυναίκα, να κρατή λουλούδι είς τό χέρι και να μειδιά !

Τό θέμα είνε περίεργον.

Ό φωτογράφος της «Ελλάδος» εύρίσκετο μαζί μου. Την έπλησίασα.

—Καλή κυρά μου, μάς κάνεις μία χάρις ;

—Ό,τι θέλετε, παιδιά μου.

—Νά σταθής να σε φωτογραφήσωμε.

—Γιά την έφημερίδα ; ήρώτησεν άμέσως.

—Ναί.

Τό μειδίαιμά της έγινε τώρα ζωηρότερον και όί όφθαλμοί της έλαψαν περισσότερον.

—Νά σταθώ, παιδιά μου, είπε με προ-θυμίαν.

Και έπεθεώρησε, με βλέμμα ταχύ, τό φό-ρεμά της, διάρθρωσεν όλίγον τό μανδύλι, περί τό πρόσωπόν της, έβαλε τό άνθος είς θέσιν καταφανέστεραν και έστάθη, απέναντι της μηχανής.

—Πώς είνε τό όνομά σου ; την ήρώτη-σαμεν κατόπιν.

—Φλόρη Ζωρζου.

—Ή πατρίδα σου ;

—Ή Σαντορίνη, από τό Μεγάλο χωριό.

—Και ζής εδώ ;

—Εδώ, πίσω από τό Στάδιο.

—Πόσων χρόνων είσαι, κυρά μου ;

—Εννεήντα έπτά.

—Πλησιάζεις λοιπόν τά εκατόν ;

—Εγώ θυμούμαι που δεν ήτανε άκόμη ό τόπος μας βασιλείο.

—Ήσαν όί Τούρκοι τότε ;

—Οί Τούρκοι.

—Και τί θυμάσαι ;

—Πολλά πράγματα. Νά ρθής στο σπύτι μου να σού τά πώ.

Έμειναν ενήμενοι να ύπάγω είς τό σπύτι της.

Κατόπιν εκύτταξε την μηχανήν, με πε-ριέργειαν και φιλαρέσκειαν κόρης 18 έτών.

—Πότε θά την ιδούμαι ; ήρώτησεν, έν-νοούσα την φωτογραφίαν της.

Η ΚΥΡΑ ΦΛΟΡΗ ΖΩΡΖΟΥ

—Την Κυριακήν είς την «Ελλάδα».

—Στην έφημερίδα ; Μά τί θά γράψετε για μένα ;

—Ότι είσαι 97 έτών και περιπατείς σάν νέα και βαστάς άκόμη σάν κορίτσι.

—Άν δεν είχα και τά βάσανα.

—Ποιά βάσανα ;

—Έχασα τόν άντρα μου, τά παιδιά μου, τά έγγόνια μου.

—Όλα τάχαδες ;

—Ό Θεός να τά φυλάη...μουμιναν άκόμη μερικά, ύπέφερα πολλά, μά ή καλή καρδιά μου, μ' άφησε να ζω άκόμη.

—Βγαίνεις συχνά έξω ;

—Κάθε μέρα. Δεν ήμπορώ να κάθω μέσα.

—Μά άντέχεις είς τό δρόμο ;

—Τώρα έρχομαι από τό μεταβουργείο.

—Νά ένα θαύμα, είπα προς τόν συντρο-φόν μου...97 έτών γυναίκα και να κάνη τόσον δρόμον μόνη της.

—Μου ζένε επανέλαβεν εκείνη, ότι είμαι ή πειό γρηά είς την Αθήνα.

—Και είνε αλήθεια ;

—Αλήθεια φαίνεται, γιατί δεν είξέρω κανέναν άλλον μεγαλύτερόν μου.

—Είσαι λοιπόν ή γεροντώτερη είς την Αθήνα.

—Έτσι, φαίνεται. Έγώ δεν ξερώ κανέ-ναν άλλον.

Μας άπεχαιρέτισε και μου είπε να έρω-τίσω είς τό κατάστημα του Ζέρβα, όπισθεν τού Σταδίου, διά να εύρω την κατοικίαν της.

Έπληγα προχθές, αλλά ή κυρά Φλόρη δεν ήτο είς τό σπύτι της.

Ένόησα ότι δεν ήτο εύκολον πράγμα να την συναντήσω και δεν έπληγα πλέον.

Τί πράγμα αξιοθαύμαστον ή ηλικία !

Όπως ή νεότης έχη τά κάλλη της, έχει και τό γήρας τό βαθύ τά ιδικά του.

Νά σκέπτεται κανείς ότι ένας άνθρωπος, διέφυγε τούς κινδύνους των άδενείων και των άτυχημάτων, και κατόρθωσε να δια-τρέξη άτρωτος τό μέγα στάδιον τού βίου, και να φθάση είς τό τέμα νικητής τού χρόνου και των περιπετειών.

Πόσοι δεν απέθαναν περίε αυτής, επί ένα αιώνα !

Ή κυρά Φλόρη έμεινε ισχυρά, νική-τρια, άπαθής προς τās τριγύρω συμφορές και τούς θανάτους.

Έξυπνά πολύ πρωί.

Κινείται πολύ και δεν στενοχωρείται δι' όσα γίνονται περί αυτήν.

Ίδού τό μυστήριο της μακροβιότητος, τό όποιον βέβαια στήριζεται είς ένα αδιό-ρουν οργανισμόν, με τόν όποιον την έπρό-κισεν ή φύσις.

—Τόπος καλά, με όρεξι ; την ήρώτησεν είς κύριος, καθ' ήν στιγμήν συνωμύλισμεν.

—Ακούς λέει ; Άμα έχω, πως δεν τρώω ;

Αύτη ήτο ή απάντησις της εκατοντού-τιτος.

Πόσοι νεανίαί και πόσαι κομψαί κυρίαί μας και θεοποιήδες, δεν θά έξυλευαν την όρεξιν αυτήν.

Ή κυρά Φλόρη ισχυρίζεται ότι είνε ή γεροντώτερη των Αθηνών. Έχει τό ρεκόρ της ηλικίας.

Άν ύπάρχη κανείς άλλος γεροντώτερος από αυτήν, ής διεκδικήση τά πρωτεία του.

Ο Έξοκριντής

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ „ΕΛΛΑΔΟΣ“

ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 1ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΟΙΚΙΑΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΘΑΩΝ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΥ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 31

θῆσιν; ὁ δὲ πείσῃ, καθ' ὅσον.
'Ιου- Ὁ Χάν τὸν παρετήρησε μὲ κάποιαν ἐλπίδα.

Τοῦ ὁμογενοῦς ἐν Αἰγύπτῳ κ. Π. Μπελλένη.

Ὁ κ. Στάης ἀπαγγέλλων τὸν λόγον τοῦ ἐνώπιον τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Προσθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐγένοντο καὶ ἐκράνιμα ἐπισήμως τῆς παρὰ τὸν Ἀπὸστολὴν Σκοπευτικῆς Σχολῆς, παριστάμενων τῆς Α.Υ. τοῦ Διαδόχου μετὰ τῆς παγκλητικῆς Σοφίας, τὸν πρῶτον Γεωργίου καὶ Νικόλαον καὶ τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου Γεωργίου ἐν τῶν ἐπισημῶν παρῆσθαι ὁ Προσβυτηριάρχος κ. Γ. Θεοτότης, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς ὁ κ. Α. Λεβίδης, ὁ ὑπουργὸς κ.κ. Καλογερόπουλος, Νικοτσάπουλος καὶ Στεφανόπουλος, ὁ Νομάρχης κ. Ι. Κονδάρης, ὁ Δημάρχος κ. Σ. Μεροχάτης μετὰ τοῦ προέδρου τοῦ Δήμ. Συμβουλίου κ. Ι. Σόλωνος, ὁ κ. Σ. Στέφης, ὁ κ. Σ. Ἀλέξιος, ὁ κ. Βικέλας ὁ κ. Νεγρεπόντης, ὁ κ. Καλλιγὰς, ὁ κ. Βαλαορίτης ὁ κ.κ. Στρεῖτ (πατὴρ καὶ υἱὸς) ὁ κ. Σιμνηνταράς, ὁ κ. Στελλάκης, ὁ κ. Παντ. Ράλλης, ὁ κ. Μερχάτης, ὁ κ. μέρμαρος κ. Λούκας, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀπαινομαίας κ. Ι. Δαμιάκης καὶ, Ἐκ τοῦ ὁραίου φίλου διεκρίτου ὁ κ. Στῆν μετὰ τῆς δος ἀδελφῆς τῆς Βουγιᾶ, ἡ κ. Μεταξῆ, ἀνδρες Μαρία Ν. Λεβιδίου καὶ Βαλαορίτου. Μετὰ τὴν τέλεισην τοῦ ἀγασμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Θεολήτου ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ὀλμπ. Ἐκτερίστη κ. Σ. Στάης, βουλευτῆς, προσεφώνησε τὴν Αὐτοῦ Βασ. Ὑψηλότητα τὸν Διάδοχον, καθὼς καὶ ὁ Βικέλας παραδίδον ὑμῶνα εἰς τὴν Α.Υ. ἐκ μέρους τοῦ πρὸς διάδοχον ὀφειλόμενον βιβλίον Συλλόγου, ἐπαθὺν παριστῶν τὴν Ἀρτέμιδα, ἵνα δίδεται κατ' ἔτος ὅς ἐκαμειβόμενον γέρας εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν Πειραιεὶ Σχολεῖον, τοῦ ὁποῦν ὁ μαθητὴν δέλονον ἐπιδείξει ἐπ σκοπευτικῇ ἐπίδοσιν.

Μετὰ ταῦτα ἀδύνημονον ὑπὸ τοῦ κ. Λάμπρου ὁ Πρῶτος καὶ ὁ ἐπίσημοι εἰσιλῶν εἰς τὸ

ἔσωτεριζὼν τοῦ σκοπευτηρίου, ἔνθα ὁ υἱὸς τοῦ
Διαδόχου ἔρρηψε τὴν πρώτην βολήν. Κατόπιν
ἔρρηψεν ὁ Διάδοχος, τῆς βολῆς τοῦ ἐπιτυχούσης

τό κέντρον, καὶ οἱ λοιποὶ Πρίγκηπες, ἐπίσης ἡ
κ. Μεταξά, ὁ κ. Στάης, οἱ μικροὶ κ. κ. Ἀντωνό-
πουλος καὶ Ἀφεντάκης, καθὼς καὶ οἱ παριστά-
μενοι δημοσιογράφοι.

μενοι δημοσιογράφοι.
Μετά τὴν ἐπίσκεψιν καὶ τὰ ἐγκαίνα τῆς σο-
ποπόλης, ὁ Διάδοχος μετὰ τῶν προηγήσαντων ἀνε-
χώρησαν ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ζητω-
κραυγὰς τῶν παρατεταγμένων μαθητῶν τῶν
Ἑλλήνων Σχολείων καὶ Γυμνασίων.
Τάξις μεγάλῃ ἐπεκράτησεν, χάρις εἰς τὸν ἑ-
χοντα τὴν ἐποπτεῖαν αὐτῆς, ἀσύνητον τοῦ α'
τημητοῦ καὶ Πολυχρονιάδων.

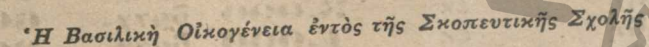
Γ. 'Αλεξ....

Τὰ πλοῦτη εἶναι πράγματα φευγλῆα καὶ
ἀσταθῆ ἐνθ' ὃ χαρακτὴρ εἶναι κατὰ διαρκές. Ὁ
ἄδικος πλοῦτος ἀφίππεται τοῦ οἴκου ὅπως ἤλ-
θεν ἐνθ' ὃ χαρακτὴρ ἡμῶν παραμένει πάντοτε
καὶ μᾶς βοηθεῖ ὅπως κατασχίσωμεν τῆς δυστυ-
χίας
(*Ἡλέκτρα*) *Εὐριπίδου*

Ἡ πατρία πίνει αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ τὸ πλεῖστον μέρος
τοῦ δηλητηρίου της. Πόπλιος Σῦρος

Πάντοτε επιτυγχάνει ο υποψήφιος όστις θη-
ρεύει τας ψήφους τών συμπολιτιδών του.

Τὰ πάντα παρέρχονται καὶ δὲν καταλείπουν
 ὁπισθὲν τῶν παρὰ τὴν ἀηδίαν, τὴν ἀνησιχίαν
 καὶ τὴν ἀμείωτον ἐκείνην ἀνίαν ἣτις ἀποτελεῖ τὸ
 βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Bollouéreq

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΙΛΛΟΥΑ

Ἐνθ' ἔδωκεν ὁ ἥλιος, μίας ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1815, ἕνας νέος ὄχρος, μὲ ὀφθαλμοὺς οὐρανίους, περικεπαλὸς εἰς τὴν πλὴν σκαρὶν δεινὸρροστικῇν τοῦ δάσους τῶν Βυρκενῶν.

Ἦτο ὁ Μύλλερου, ὁ ἀτυχὴς ποιητής, ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν νεαρᾶν, προσβλήθεις ἀπὸ νόσημα ἀνάστων, ἔζητε συχνὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν, παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν τῆς νόσου τοῦ ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ δάσους.

Παραδεδομένος εἰς τὰς θλιβεράς τοῦ σκέψεις ἐπαχθῆναι ἀπὸ κρότου βημάτων.

Μία κυρία ἐγέννητο ἑωτερικῶς ἐπέρασεν βια-

στικά, τόσο πλησίον, ώστε τὸν ἔβλεπεν ὀλίγον· γινώσκεν ἡ ἀγνωστός καὶ εἶδεν ἓνα ποίημα τοῦ
 μετὰ τὴν ἐσθλότητα τῆς τὴν μεταξίτην.
 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ μητρονική στοργή».

Τὴν παρακολούθησε οὐὰ τοῦ βλεμματός, καὶ ὅταν τὴν ἔχασεν ἀσθενῶν τῶν δένδρων ἐνόησεν ὅτι ἐσβέσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μᾶ γίνεσθαι ὀπτασία.

Ἡ ἀγνωστὴ ὥρα διὰ ἐξῆλθε τοῦ δασοῦς καὶ μετέβη εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ ἐκεῖ πλησίον χωρίου.

Τὴν εἶδε καθήμενη ἐπὶ τῆς γλῶσσης καὶ ἀνα-
γινώσκουσαν κάποιο βιβλίον.

Ἐπροχώρησεν ὀλίγον, ἀλλὰ ἡ ἀγνωστος μο-
λις τὸν ἀντελήφθη, ἔφυγε μὲ τὴσιν βίαν, ὥστε
ἀσπῆκεν ἐπὶ τῆς γλῶσς τὸ βιβλίον της.

— Ό Μιλβουά! σπενδει να τό λάβη, διά να τής
το προσφέρω, αλλά βλέπει ὅτι τό βιβλίον ἐκεῖνο
ἀπο εἰς τήν ὁδοῦ του ποιήσῃ.

ἦτο εἰς τομὸς ὠκίων τοῦ ποιητοῦ.
 "Ὡς οὖν συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του, ἐ-
 κείνη εἶχεν ἐξαφανισθεῖ.
 Παράσχετο τότε τὴν σελίδα, τὴν ὁποίαν ἀνε-
 ἄνθη διὰ τὸν τάφον τοῦτον καὶ μένει ὥρως ἐπὶ
 εἰς αὐτὸν ὥσάν νά περμιμένη καὶ αὐτὴ τὸν θά-
 νατον!

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΓΙΑΡΕΣ
ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἰ' Ἀποσπομένη ὀλίγας γραμμάς, — θὰ εἰμεθα εὐν-
χεῖς ἀν' ὁ χρόνος καὶ ὁ κύκλος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι
ἠθισμομένων ἐπέπρεπεν ἐντεῖν καὶ ἀδελφικὴν
μεταρρίαν τῶ ἐργῶ, — ἀπὸ τοῦ ποσὸς μῶλις ἐκ-
δοθῇ περὶ Μακεδονίας βιβλίον τοῦ Γάλλου δημοσι-
ογράφου κ. Παγιάφ. Ὁ κ. Παγιάφς περιουσίας
τὴν Μακεδονίαν καὶ ζήσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ
Τουρκῶν καὶ Βουλγάρων καὶ Σέρβων καὶ Ἀλβανῶν
ἐξετέλεσε μὲ ἐπιστημονικὴν ἀσκήσιν τὴν ὑπόθεσιν
τῆς πολιτικῆς χώρας, καὶ τὰς ἐκ τῆς ποσειδῶσας
αὐτῆς ἐντυπώσεις του, μεταφέρει ἐς πλήρη σφύρη
καὶ γλαφυρὰ ὕλην σελίδας, ἐν τῷ ἐκδομένῳ βιβλίῳ
του].

«...Τὰ Μακεδονικά σχολεῖα ἔχουν τὴν ἀρχὴν
τοὺς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς κατακτήσεως τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων· ὁ κ. Παλα-
τίδης, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ 1840 ἦτο ἱατρός τῆς
Βασ. Αὐλῆς τῆς Βιέννης, κατέλειπεν εἰς ὄφελος

αὐτὸν ἓνα ποσόν, τὸ ὅποιον δίδει εἰσόδημα πέντε
πρωτοῦ χιλιάδων δραμῶν· ἡ ἑλληνικὴ κοινὴ
τῆς ἔχει τέσσαρα σχολεῖα· δύο ἀφ' ὧν, ἓνα
θιέλον καὶ ἓνα νηπιαγείου, τὰ οποία ἐπε-
σκήρην μετὰ πολλὴν ἐνδιαφέρον. Αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες
ἔχουν μέσα τους μεγάλῃ ζήνῃ! Δηλῶθαι διὰ
μέσους τῶν αἰῶνων δουλείας καὶ ἐν τοῖς δὲ
ἐλλήνοισιν τὸ ἐνδοξόν των παρελθόν καὶ εἰς
τὰς σκοτεινότερας ἐποχὰς τῆς δουλείας των δὲ
ἐπ' αὐτῶν καὶ συνηγορῶν τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς μεγά-
λης Ἰδέας.

Οι δὲ τὸ διδάσκαλοι τοῦ Μελετίου καὶ αἱ
πάντε διδασκάλισσαι τοῦ παρέχουσι τὴν κατωτέρ-
αν ἐκπαίδευσιν εἰς διακόσια πενήντα παι-
διὰ καὶ ἑκατὸν πενήντα κορίτσια. Ὅλοι αὐ-
τοὶ οἱ μικροὶ μαθητὰ διδάσκονται μουσικὴν καὶ
ἤχουσα ἄσματα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὅποια θὰ εἰχέλυναν
τὰ παιδιά τὸν σχολεῖον εἰς τὸ Παρίσι...»

Εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ βιβλίου του λέγει ὁ κ. Παγιασός.

«Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω—ὅπως ὁ κ. Οὐσσαί—
ὅτι μὲ πολλὴν προσοχὴν παρηκολούθησα ὅλην
αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, διὰ τὰ ἐννοήσω τί εἶνε τέ-
λος πάντων αὐτοῦ τοῦ Βουλγαρισμοῦ, διότι ἂν

Βουλγαρισμός είναι ό,τι βλέπομεν μόνον, καλλί-
τερον είναι να μη όμιλῃ κανείς περὶ αὐτοῦ. Βε-
βαίως δὲν εἰμπορεῖ κανείς να πιστεῦσῃ ὅτι διὰ
τοῦ Βουλγαρισμοῦ αὐτοῦ εἶνε δυνατόν να εἰρη-
νεύσουν τὰ Βαλκανικὰ κράτη »

Ἐάν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε νὰ δανεισθῆτε.

Ἡ ἀπογοήτευσίς εἶνε ἴδιον τῶν ἀδυνάτων.
Δυσπιστεῖτε πρὸς τοὺς ἀπογοητευμένους εἶναι
σχεδὸν πάντοτε ἀνίκανοι νὰ ἐπιτελέσωσιν τι

Φλωμπέρ

✻

Ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν συχνότερον ἔχει ἀνάγκην χαλινοῦ ἢ τοῦ περὶ τὸν ἄνδρα.

ἀνάγκην χαλινού ἢ πτερνιστήρων. Εἶναι ἐν ἀνυπότακτον παιδίον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ χειραγωγῇ τις ἐκ φόβου τῶν «στραβοπατημάτων».

Σαρρών

Ὁ Γάλλος ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε εὐθυμος εἶναι
ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ στοιχείου του.

μένον της ἀργαλειού με τὰ κρυστάλλινα χτένια κ' ἀρχοντοῦσαν τὰ διάφανα πανιά της τάρχοντος-σαντα με χίλια δυο πλουμιστά ἀφιν κείν' τῇ στιγμήν τὸ πέρασμα τὸ κλωνιδίον καὶ κρατῶντας τοὺς παλμούς της καρδιάς της τραγουδᾷ τὸ μαρσὸν τῆς, τῇ σκαλιδῇ της ποὺ δὲν τῆς ἔμεινε στιγμή νὰ βρεθῇ μὲν στιγμή νὰ γανερῶσόν τὸν πό-νον τῆς.

Τὸ κέντημα εἶνε γλάντιμα κ' ἡ ροκὴ τὸ σεργιάνι κ' αὐτὸς ὁ ἔρμος ἀργαλιὸς εἶνε σκαλιδῇ μεγάλῃ.

Ἔτσι περνοῦσε ὁ κάρδος κ' ἡ ἀγάπη τους ἦταν κρυφὴ καὶ μόνον τὰ λουλούδια ποὺ μύρια ἀνθίζαν στὸ μπαρστὸ τῆς, σαυτὰ καὶ μόνον μαρτυροῦσε τὸν πόνον τῆς.

Κάθε πρωὶ πάγετε στὸ μπαρστὸ τῆς κ' ἐκάνων-ταν κοντὰ στὰ κατὰλεκα κρύνα λουλούδι μὲς στὰ λουλούδια καὶ καὶ σὺν ἄλλας ὅλας τῆς τὰ μουσικὰ κ' ἀντιλογιὰ τῆς ἔθιναν τὰ γλυκύλαλα τ' ἀγρόνια ποὺ κελαῖοσαν γύρω στὰ κλαριά.

Καὶ μὴ γιόρτη, μὴ πασκαλιά, μὴ χαρὰ τοῦ κόσμου ὅλου τάρχοντικὸ τοῦ Γέρου Γληγοῦ ἦταν γιομάτο μπέγηδες τῶν ἄλλων βιολωνίων ποὺ τρα-γουδοῦσαν καὶ χοροὶ χαλῶσαν τὸν κόσμον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 9ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 9ου διαγωνισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἠρωτύοι: «Πῶς εἶνε δυνατόν εἰς τοὺς ἐννέα τοῦτον σὺνδρους νὰ εἰσέλθουν ὅστω ἄλογα καὶ νὰ ἐκρίνεται εἰς ἕκαστον σταθὸν ἀνὰ ἓν.»

Εἶνε ἡ ἐξῆς:

δ κ τ ω ᾱ λ ο γ α

Τὴν δὲν τὴν ταύτην λύσιν ἐστὲν αἱ καὶ καὶ Κοι: Ἀθηνῶν. — Ἀρ. Γ. Γρηγορόπουλος, Γεώργ. Α. Παυλίδης, Ρ. Καϊνάρης, Ν. Τουλανδρῆς, Θ. Σιγα-νός, Κων. Π. Ζούρας, Ἀγάθη Ι. Οικονόμου, Γ. Νικολάκης, Περ. Πετράκος, Σπυρ. Πετράκος, Ἰωάν. Πουρῆς, Κατίντ Μ. Σιλλίου, Τὸ Ἀγγελόπουλος, Θεόδ. Α. Δημητριάδης, Παύλος Ε. Δημητριάδης, Ἀλβ. Στυλ. Δημητριάδης, Α. Ν. Φραγκάκης, Δημ. Σωτηρόπουλος, Ἀριστ. Α. Μαυρίδης, Ἰω. Ν. Εὐθυμίου, Κωνστ. Ἀθ. Εὐθυμίου, Κ. Γ. Οικονό-μου, Ἀχιλλεύς, Μιχ. Χρ. Αλιανός, Γ. Βαρθολο-μῆς, Γεωρ. Π. Ζαχαριόπουλος, Γεωρ. Μαρκοῦλης, Κων. Α. Μόρος, Ἀνδρ. τῆς Μακεδονίας, Εὐθ. Κ. Φιλίππος, Γ. Σπυρ. Πουρῆς, Δημ. Γ. Γεωργιάδης, Χ. Μανωλόπουλος, Σωτ. Ι. Μόραλης, Σπυρ. Β. Δημό-πουλος, Πολυτίμη Β. Δημοπούλου, Βασίλει Γιο-βάνη, Ἀρτεμίδιος Φίλιππος, Δημ. Α. Φωτεινόπουλος, Μάλλον δόκιμος, Π. Γ. Ισπανόπουλος, Νικ. Ι. Κα-τρινάκης, Ὁ ἀπένταρος, Χαρίδ. Χ. Ἀποστολίδης, Κ. Μ. Κων. Γ. Κεράλας, Ἰω. Α. Σακελλαρίου, Ε. Λούης.

Φαίλουν. — Κ. Σιμρόνης. Πειραιῶς. — Καμῆλα. Δημ. Κοντόπουλος, Ἀλέξ. Π. Πετράκος, Ἀγγ. Παπαγεωργακόπουλος, Π. Κόνκορος, Παντ. Γ. Πανταλέων, Γεωρ. Κ. Τρι-φίλλης, Γεωργία Ε. Μεταξῆ, Ε. Λούλης, Κωνστ. Γ. Φιλίππου, Βλαστ. Γ. Γαβριήλ, Α. Παν., Γεωργία Α. Βούδρουλη, Σ. Γ. Καπερδάνης. Ἀστακοῦ. — Φρούριον Ἀστακοῦ. Βονιτῆς. — Πανάρετος. Αἰγίου. — Τὸ Ζλάπ. τοῦ Αἰγίου, (Γρύπα) Εὐστ. Μαράντης, Δημ. Καρῆς, Δημ. Μελένης. Ἀργεῖ. — Δηλ. Γ. Κωνσταντίπουλος. Ναυπλίου. — Α. Διαμαντίπουλος, Κων. Γ. Πα-ναγιωτόπουλος, Α. Ι. Βρουσανάκης. Ἀργαίου. — Β. Κίτσος. Ἀμαλιάδος. — Αἰων. Καρβούνης, Ἰω. Α. Γιολλά-σης, Γ. Τσιγκάνης. Κερκύρας. — Γεωρ. Γροπῆτης, Ἀριστ. Α. Μαυ-ρογιάννης, Ἀλεξ. Μιχάλης, Ἰω. Σάββας, Γερ. Καλλι-νίκος, Γ. Κουδράς, Ν. Μπεγλῆς. Πύργου. — Δημ. Καλῆς, Χαρίλ. Φ. Ρεβίλης, Νικ. Ι. Τσορῆς.

Ἀσπροπύργου. — (Φυλῆς). Εὐθ. Ἀθ. Εὐθυμίου. Μεσολογγίου. — Ἀποσπερίτης. Τήνης. — Παύλος Στ. Χάρος, Ἀγνωστος. Σέρου. — Μάριος Ν. Χρηστάκης, Αἰγέρος, Νικ. Α. Παπαδόπουλος, Οἰθίπου, Δερβένιος, Α. Ι. Σπανωνῆς, Σταν. Η. Παπαδόπουλος, Ἐλένη Γ. Πα-δάκου, Νέστορ Π. Ρήγος, Δημ. Π. Μεγαλίδης, Ἀντ. Χ. Τζιμπρίνης, Μιθράς, Π. Α. Καμπάνης. Ἡρακλείου (Κρήτης). Ριγολέτος, Γεωρ. Ε. Πα-παδάκης. Ρεθύμνου. — Εμ. Μ. Πετράκης. Τυρνάβου. — Ἀλεξάνδης. Δορίστου. — Νικόλαος Η. Καράκαλος, Κωνστ. Σ. Κυριακόπουλος, Ἰω. Α. Στήλιας, Κωνστ. Πε-ταρίδης.

Καὶνὴ ἡμέρα ἦταν νὰ δώσουν τὸ μικρότερο πο-τήρι τῆς ζωῆς τῆς ἀρχοντοῦσας μὲς τὸν αἰώνιο μαρσὸν τῆς καρδιάς της. Δὲν ἐπέλεσαν τὰ γλάν-τια καὶ οἱ χοροὶ ἦσαν κ' ἡ σκηνὴ νὰ βρεθῇ καὶ τὸ μουσικὸν τὸ πέρασμα τὸ κλωνιδίον καὶ κρατῶντας τοὺς παλμούς της καρδιάς της τραγουδᾷ τὸ μαρ-σὸν τῆς, τῇ σκαλιδῇ της ποὺ δὲν τῆς ἔμεινε στιγμή νὰ βρεθῇ μὲν στιγμή νὰ γανερῶσόν τὸν πό-νον τῆς.

Ἦτο τοιοπακότος σὺν εἶδε τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ δο-σθῇ ἔσχατος τὴν φλογέρα τοῦ παρτάσης τὰ κοπά-δια τοῦ τοῦ ἐλπίδα καὶ διὰ τὴν ἀλλοτρίαν τὸν πόνο τοῦ μαρσὸν ἀπὸ κείνα τὰ μέρη νὰ μὴν τάντι-κρῆσθαι πλεῖα γὰρ τὸς καὶ τὸς τοῦ θύμῃσαν ἀπ' τῇ εὐθυμῇ πλεῖα ἀγάπῃ.

Ζούσαν μακριὰ, πολὺ μακριὰ, τὰ νεύματα ἀπὸ τάρχοντικὸ τοῦ γέρου Γληγοῦ, καλὰ κ' ἐτυ-χαρμένα μὴ ἡ ἀρχοντοῦσα δὲ ἔρχοντο ποτὶ τὰ πρῶτὰ τῆς ἔνδρα καὶ πᾶς κτυποῦσε ἡ καρδιά της σὺν ἄκρυς κοπέλας τοσεγαλάνων νὰ διαβένουν θυμῶνταν τὴν παλιὰ τῆς ἀγάπῃ.

ΚΑΣ, ΔΑΣ ΚΑΙ ΚΟΥΣ

Ἀσόν. — Ναύπλιον. — Ἡ γλῶσσα ἀκατα-λῆλος καὶ τὸ θέμα ὅχι πολὺ ἐπιτυχές.

Ἀποσπερίτης. — Ἀλβανόπουλος. — Προτι-μῶνται ὅχι τὸς οἱ γοῖροι, ὅσον οἱ διαγωνισμοὶ μὲ σήματα.

Γ. Ν. Παπανικολάου. — Βόλον. Ἀναμένομεν φωτογραφίας. Ἄν εἶνε ἐπιτυχές ὅς δημοσιευθῶν.

Διὰ τὴν γαλλικὰ διηγήματα καὶ διηγήματα: Πάτροκλος. — Ἐνταῦθα. — Ἄν ἐπεμελεσθε

ὀλίγον περισσότερον τὸν στίχον σας, ὅς ἦτο δη-μοσιεύσιμος. Προσπαθήσατε εἰς κείν ἄλλο. Ὅτι ἐξαργύρεται ἀπὸ ἡμῶν δὲ γίνῃ.

Ἰω. Α. Σίφ. — Χανία. Δὲν εἶνε ἀκόμη πρὸς δημοσίευσιν. Μήπως εἰς τὸ περὶ εἰσεῖς ὁμιλητῆς; Χρ. Σ. Διό. — Λευκάδα. — Τὸ δεύτερον τε-τραστῆχον εἶνε καλόν. Τὸ πρῶτον ἀποκλείει τὴν δημοσίευσιν.

Λευκάδος. — Ἀλέξ. Χ. Πολίτης, Κίμ. Φ. Καβ-δαλῆς, Θεόδωρος Μαυροειδῆς, Χρ. Μπαρλῆς. Βόλον. — Διον. Καλλιγῆς, Δημ. Ἐπιφανιάδης, Νάρκισσος.

Ἀμαρουσίου. — Γεωρ. Μοσχάνδρος. Κυπαρισσίας. — Ἰω. Ηλ. Σωτηρίου(Σπάρτης. — Διον. Τσάκος, Ἰω. Ν. Σπανόπουλος, Δημ. Ἀν. Οικονομῆς.

Τρικαλῶν (Θεσσαλ.). — Μιχ. Ταμπαρόπουλος, Δημ. Α. Τσίτας.

Κεφαλληνίας (Αἰτωλ.). — Π. Γ. Παργιανός. Πατρῶν. — Ἰων. Ἀγαπᾷς.

Καίρου. — Κ. Βραβάνης, Μ. Χρ. Μάρκου, Παρά-γος Μανιατόπουλος, Ν. Εἰλας, Φλογερά Ἀκτίς.

Ἄνευ τόπου προσελεύσεως. — Μένος Κ. Γερα-κῆρης, Παράδεσος, Χαρίλ. Ἐμμανουήλ, Γεωρ. Ν. Παπανικολάου.

Τὸ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Μεταξὺ ὅλων τῶν λυτῶν τοῦτον ἐγένετο κλη-ρωσις. Ὁ κληρὸς ἐδόθη τὸν κ. Εὐστ. Μαράντην, τοῦ ὁποῖου τὸ χειρόγραφον σημείωμα τῆς λύσεως ἔφερον ὅς τόπον προσελεύσεως «Γρόττα Αἰγίου».

Παρακαλεῖται ὁ κύριος οὗτος νὰ μὲς δηλώσῃ ἂν τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε τὸ πραγματικόν του, διὰ νὰ τοῦ ἀποστέλλωμεν, ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου, τὴν «Ἑλλάδα» δωρεάν, ἐπὶ μίαν ἐξαμηνίαν.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

τοῦ 10ου καὶ 11ου διαγωνισμοῦ ὡς καὶ τὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ τῶν «Ἑλλάνων Ἑλληνίδων», ἐλλείπει χώρου σήμερον, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν εὐρεὶ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων ἤρουν ὁ ὕμναιος δύο εὐτυχεῖς ὑπόμνητες, τὸν κ. Ἀνδρέαν Στεργίου καὶ τὴν Δα. Ἐλένη Κουράκη. Τὸς στεφανώσαν ἀντίλ-λαξεν ὁ ἀνοικτοκαρδὸς κ. Δημήτρ. Κοκορέμης.

Εἰς τὸ εὐχαιρῶν ζεύγος εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον. Ι. Καλῆρας, Ε. Π. Σηλεβριώτης

Ἦτοτε ἀπὸ λίγα εὐτυχισμένα χρόνια ποὺ πέρα-σαν ἤρσαν χρόνια δύστηνα κ' ἀνάγκασαν τὸ ταίρι τῆς νὰ κἀν μακριὰν ταξείδιαν κ' ἔμεινε μόνῃ ἡ ἀρχοντοῦσα μὲ μόνῃ τὴν ἐλπίδα ποὺ καὶ ἀνοῖξῃ καρτερῶς τὰ παυλὶα νὰ τῆς φέρουν μὴνυμα ἀπ' τὸ ταίρι τῆς ποῦταν μακριὰ στὰ ξένα καὶ ὅς τρία χρόνια πᾶνον τῆς ἦρθε μὴνυμα πὺς τὸ ταίρι τῆς ἐρχώταν. Καὶ οἰχόμενον ἡ ἀρχοντοῦσα κ' ἔβλε-πε τὰ καλλίτερα στολιδία νὰ δεχθῇ τὸν καλὸν τῆς. Μὰ μὴ βολιὰ μὲς τὴν καρδιά της ἕνας λόγος βαρὺς τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ πλεῖα πᾶσαν ἐλπίδα.

Τὸ καρδί. ποῦσαν τὸν καλὸν τῆς βολιᾶς καὶ τὸ ταίρι τῆς βοήκε μὴνυμα στήν αὐτὴν ἀντι-στασιαστικῇ, χωρὶς καμιά ἐλπίδα κλαίοντας τὸν πόνον τῆς κ' ἔρχε-το εὖ τὰν ἀνέμῃ στὴ μάνη τῆς ποὺ τῆς ἔδωκε τὴν πρώτη ἀγάπῃ.

Τὸ τραγοῦδι τῆς ἀρχοντοῦσας

Μίαν με κακοδιάθετες καὶ μ' ἔδωκε στοὺς κάμους ἐνὶ τὸ κάμα δὲν βασπὸ ζοῦτο περὶ δὲν πῶν ἐδῶ τραγοῦδι δὲ λαλὸν καὶ κοῦκα δὲν τὸ λέγε-τον λὴν ἡ Ἀρχοντοῦσα τὸ δὲν εἶναι μισοῦσι.

Πᾶ ἡ ἄντρα σὲν ξενητιά μὲ καὶ παῖδιὰ σὰ ξένα πᾶς στοὺς νὰ μὴν τὰ καρεῶν νὰ μὴν τὰ παντρεύουν ἔχῃτα κατὰ βούλησιν καὶ ἔχῃτα δύο φεγγάτες.

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

Ἡ ὥρα τῆς ἡπειρώτης

ΟΡΟΙ ΙΣΧΥΟΝΤΕΣ

Δ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΦΕΡΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ

Παρακαλοῦνται οἱ συμμετέχοντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς νὰ λείβουν ὅπ' ὀφειλὴν τὰ ἐξῆς, ἅτινα ἐφαρμόζονται ἀπὸ τοῦ 12ου διαγω-νισμοῦ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλ-λου.

1) Δι' ἕκαστον διαγωνισμὸν ἀπαιτεῖται ἡ λύσις νὰ γράφεται ἐπὶ ἰδιαίτερου τεμα-χίου χάρτου. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ὁρθὸν ἐπὶ τοῦ ἰδίου χάρτου νὰ γράφονται λύσεις δύο διαγωνισμῶν.

2) Τὸ 10λεπτον γραμματόσημον κατα-ρεῖται ἀπὸ σήμερον. Εἰς τὸ ἐξῆς οἱ κύριοι λύται παρακαλοῦνται νὰ μὴ τὸ ἀποστέλλουν.

3) Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι λύται νὰ προσέχουν εἰς τὰς προθεσμίας, διότι οὐδε-μία λύσις φθάνουσα εἰς τὰ γράφειά μας ἐκπροδῆσως λαμβάνεται ὅπ' ὄψιν.

4) Πρὸς εὐκολίαν τῆς ταξινομήσεως, κα-λὸν εἶνε νὰ μεταγεωμετρεῖται (ἂν ἐπιτρέπε-ται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ διαγωνισμοῦ) τεμάχια χάρτου, μᾶλλον μικρὰ, ὅσον περὶ τοῦ μέ-γεθους τοῦ ἐπισκεπτήριου. Ὁ ὅρος ὅμως οὗ-τος δὲν εἶνε ἀπαραίτητος.

5) Ἐπίσης παρακαλοῦνται νὰ σημειώ-νουν ἐξοδὶ τοῦ φακέλου τὸν ἀριθμὸν τοῦ διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ἐγ-κλειστος λύσις.

ΤΟ 10ΛΕΠΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ

ἔχουμε δώσει τὸ 10λεπτον γραμματό-σημον, διότι ἐφάρμοζαν τινες, οἱ ὁποῖοι ἐ-στέλλαν πολλὰς λύσεις διὰ τὸν αὐτὸν διαγωνισμὸν, καὶ ἠθέλανε νὰ ἀνακόψω-μεν ἢ νὰ μετριάσωμεν τὴν κατάρτησιν ταύ-την. Ἐπειδὴ ὅμως παρεπονέθησαν μερικὲς διὰ τὴν τρόπον τινὰ φορολογίαν ταύτην, τὴν καταργούμεν ἀπὸ σήμερον.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΥΠΟΒΛΗΘΗΣΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

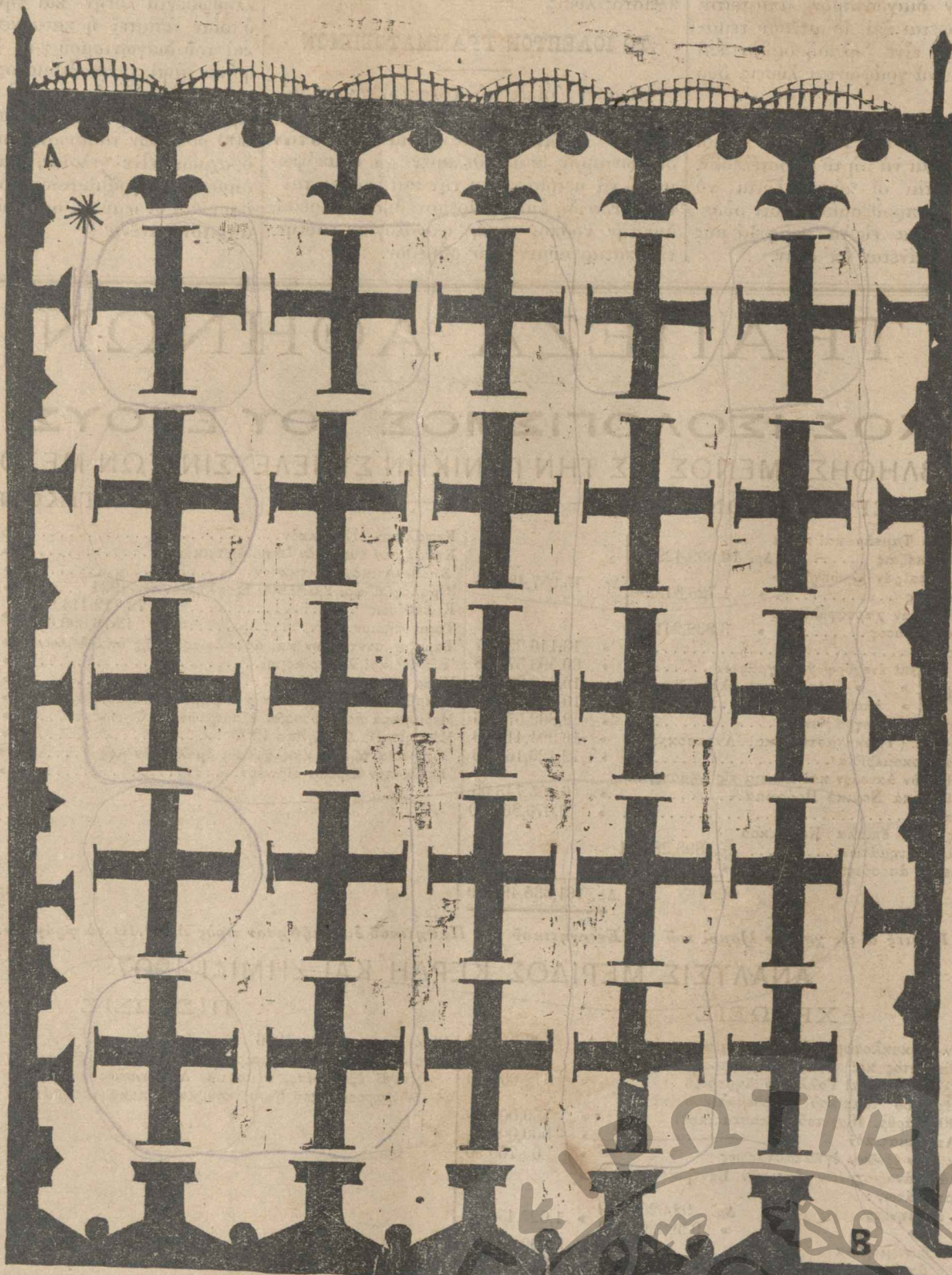
ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Εν τῇ Ταμείᾳ καὶ παρὰ Τραπεζῆς	Δρ. 10,399,429.77
Παρά ταῖς ἐν Εὐρώπῃ Τρα-πέζαις	Δρ. 1,725,812.90
Σμάρτα ἐν χροτοφυλάκῃ καὶ χρυσῷ	Δρ. 3,832,241.88
Προσεφάσεις	Δρ. 13,146,223.67
Παρά ταῖς ἐν Εὐρώπῃ Τρα-πέζαις	Δρ. 60,593,571.68
Σμάρτα ἐν χροτοφυλάκῃ καὶ χρυσῷ	Δρ. 19,850,894.48
Προσεφάσεις	Δρ. 10,250,656.57
Παρά ταῖς ἐν Εὐρώπῃ Τρα-πέζαις	Δρ. 2,862,572.86
Σμάρτα ἐν χροτοφυλάκῃ καὶ χρυσῷ	Δρ. 16,994,410.36
Προσεφάσεις	Δρ. 12,426,163.56
Παρά ταῖς ἐν Εὐρώπῃ Τρα-πέζαις	Δρ. 6,205,748.05
Σμάρτα ἐν χροτοφυλάκῃ καὶ χρυσῷ	Δρ. 2,376,865.90
Προσεφάσεις	Δρ. 898,284.71
Παρά ταῖς ἐν Εὐρώπῃ Τρα-πέζαις	Δρ. 227,384.70
Σμάρτα ἐν χροτοφυλάκῃ καὶ χρυσῷ	Δρ. 670,900.01
Προσεφάσεις	Δρ. 161,335,491.69

Σημ. Πάντες οἱ εἰς χρυσὸν ληροὶ τοῦ τε Ἑνεργητικοῦ καὶ Παθητικοῦ διετιμήθησαν πρὸς Δρ. 1.10 τὸ φράγκον.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΟΣ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ 1907

Ἑνεργητικὸν	Δ
-------------	---

*Ιδού μία φυλακή με 36 δωμάτια. Εἰς τὸ σημεῖον Α ἦτο φυλακισμένος εἰς ἀνδρῶπις, καταδικασθεὶς εἰς ἰσόβια δεσμά. Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς ἔλαβε διαταγὴν, ὅτι εἰς τὸν κατάδικον αὐτὸν ἀπενέμετο ἡ ἐξῆς χάρις: «Ἄν δυνήθῃ νὰ ἐξέλθῃ, διερχόμενος μίαν φορὰν ἀπὸ ἑκαστον δωματίον καὶ ὅσας φορές θέλει ἀπὸ τὸ ἰδικόν του, νὰ μένῃ ἐλεύθερος.»

*Ἡ ἔξοδος εἶνε εἰς τὸ σημεῖον Β.—Πῶς ἐξῆλθεν ὁ φυλακισμένος, ὁ ὁποῖος σήμερον εἶνε ἐλεύθερος;

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Φεβρουαρίου. Διὰ νὰ μὴ κόπτεται τὸ φύλλον δύνασθε νὰ κάμειτε τὸ σχεδιάγραμμα εἰς μικρὸν σχῆμα ἐπὶ τεμαχίου χαρτίου, ὅπου θὰ χαραῖτε 36 τετράγωνα.

Διὰ μελάνης δὲ θὰ σημειοῦνται ἡ γραμμὴ τὴν ὅποιαν ἠκολούθησε.

(Ὁ Διαγωνιστὸς ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Διον. Γ. Κοτσιράκη, ἐκ Πειραιῶς).

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στέλλεται τὸ 10λεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὄνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημ. σενθῶν. Ἡ γίνῃ κλήρωσις καὶ ὁ ἐπιτυχὼν θὰ λάβῃ ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του, ἂν τις δὲ δραχμῶν.